

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. гр. Своге, общ. Своге, обл. София, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВОГЕ в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **АНДРЕЙ В. ЧЕКУНОВ**

при участието на секретаря Ирена Люб. Никифорова
като разглежда докладваното от **АНДРЕЙ В. ЧЕКУНОВ** Административно наказателно дело № 20231880200110 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д – чл. 63д от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във вр. с чл. 189, ал. 14 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба, подадена от Н. Р. Н., ЕГН *****, с адрес: ***, чрез пълномощник, против Наказателно постановление № 21-0353-000416 от 09.02.2022 г., издадено от Началник група в ОДМВР София, РУ Своге, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. С него на жалбоподателя за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от шест месеца.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност и неправилност на НП и се иска то да бъде отменено. Претендират се разноски. В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Административнонаказващият орган (АНО) – Началник група в ОДМВР София, РУ Своге, не изразява становище по редовността, допустимостта и основателността на жалбата. Не се явява и не се представлява в проведеното открито съдебно заседание. Направено е възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение, направени от жалбоподателя.

Към делото е приобщена административната преписка по обжалваното наказателно постановление, приети са писмени доказателства и е разпитан

един свидетел – Т. С. И. – актосъставител, на длъжност „***.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

На 04.12.2021 г., около 13,20 часа, свидетелят Т. С. И. и Л. И. Ц. – полицейски служители при РУ Своге, при изпълнение на служебните си задължения, на КПП-Ромча спрели за проверка, движещия се по път II-16 с посока на движение от гр. София към гр. Мездра, лек автомобил „Тойота Ланд Крузер“ с рег. № **, собственост на „***“, ЕИК ** (съгласно отразеното в системата АИС-КАТ), управляван от жалбоподателя. Лекият автомобил бил с поставени регистрационни табели. Проверяващите установили, че горесцитираният автомобил е с прекратена регистрация от 19.10.2021 г., на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, поради липса на сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Жалбоподателят заявил пред полицейските служители, че автомобилът не е негова собственост, както и че не знае че лекият автомобил е с прекратена регистрация. Въз основа на тази фактология полицейските служители приели, че моторното превозно средство не е регистрирано по надлежния ред, съответно е налице административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. На място бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 509890/04.12.2021 г. от свидетеля И. на жалбоподателя в присъствието на свидетеля Ц., който бил предявен за запознаване със съдържанието на жалбоподателя и същият го подписал без възражения. Последният се е запознал със съдържанието на акта и е бил уведомен за правото в 3-дневен срок (съгласно действащата към датата на съставяне на АУАН редакция на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН) да направи допълнителни възражения и обяснения, което е удостоверено с подписа му. По случая била извършена проверка с оглед данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК, като с постановление от 04.02.2022 г. по пр.пр. № 704/2021 г. на РП Своге (понастоящем РП Костинброд, ТО Своге) прокурор при същата прокуратура отказал да образува досъдебно производство и изпратил материалите за преценка дали същото представлява административно нарушение на Началника на РУ Своге. Въз основа на горесцитираните АУАН и постановление на РП Костинброд е издадено от Началник група в ОДМВР София, РУ Своге, обжалваното НП, връчено редовно на жалбоподателя Н. на 05.06.2023 г., а жалбата е постъпила в РУ Своге на 15.06.2023 г.

От Писмо Рег. № 433200-84281 от 27.07.2023 г. на Отдел „Пътна полиция“ на СДВР се установява, че горепосоченото МПС е с прекратена регистрация на 19.10.2021 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, с оглед постъпило уведомление от Гаранционен фонд, като собственикът на МПС не е уведомен за прекратяване на регистрацията от страна на служител на Отдел „Пътна полиция“ на СДВР. След установяване на нарушението от 04.12.2021 г. – на 14.12.2021 г. е възстановена служебно регистрацията на лекия автомобил, с оглед постъпило уведомление за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния автомобил, което се установява от представената с писмото Справка по история на регистрациите за автомобила. От същата справка се установява още, че лекият автомобил е собственост на трето лице – посоченото по-горе търговско дружество.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена от показанията на свидетеля И., както и от писмените доказателства по делото, които са безпротиворечиви и съдът ги кредитира изцяло. Съдът кредитира изцяло показанията на разпитания по делото свидетел, като намира същите за логични и конкретни. В събрания доказателствен материал не се констатираха противоречия, които да следва да бъдат обсъждани и което да налага обсъждане поотделно на събраните доказателства – „per argumentum a contrario“ от чл. 305, ал. 3, изпр. 2 от НПК, намиращ приложение по силата на чл. 84 от ЗАНН.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Подадената жалба е редовна и допустима, тъй като е депозирана в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН и е подадена от легитимиран субект (срещу който е издадено атакуваното НП), при наличие на правен интерес от обжалване, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред компетентния съд (по местоизвършване на твърдяното нарушение).

Съдът приема, че разгледана по същество, жалбата е основателна.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Началник група в ОДМВР София, РУ Своге, упълномощен със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи. АУАН също е съставен от компетентен орган – „мл.автоконтрольор“ към ОДМВР София, РУ Своге, оправомощен съгласно същата заповед. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 12 от ЗДвП наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. Заповедта на министъра на вътрешните работи, който е компетентно лице да издава такава заповед, съгласно ЗДвП е подписана от същия и приложена към делото. С оглед на това и съдът счита, че НП е издадено от компетентен орган с надлежно делегирани правомощия по ЗДвП от изпълняващо длъжността министър на вътрешните работи лице.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН.

АУАН съдържа всички реквизити посочени в чл. 42 от ЗАНН и е съставен при спазване на изискванията на чл. 40 и чл. 43 от същия закон. Обжалваното НП съдържа всички необходими елементи по чл. 57 от ЗАНН, а изложените в жалбата възражения в обратен смисъл са неоснователни и не се подкрепят от доказателствата по делото. В НП е посочена датата, на която е извършено нарушението и същото е описано достатъчно пълно и ясно, за да може наказаното лице да разбере за какво е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Неоснователно е и възражението в жалбата, че на 09.11.2022 г. е изтекъл срокът по чл. 82, ал. 3 от ЗАНН, доколкото и към настоящия момент НП не е влязло в материална законна сила, за да започне да тече коментираният срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, НП се издава тогава, когато са установени по безспорен начин нарушението, нарушителят и

неговата вина.

В настоящия случай, отказът на прокурора за образуване на наказателно производство е изпратен на началника на РУ Своге за преценка дали е налице административно нарушение, а не с указание за санкциониране на Н. по административен ред.

Нарушението, за което е ангажирана отговорността на въззивника с издаденото процесно наказателно постановление, е свързано с императивното задължение, предвидено в чл. 140, ал. 1, изр. 1 от ЗДвП, съгласно която разпоредба, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места.

Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътното превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 от КЗ или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Уведомяването на собственика за служебно прекратената регистрация има значение както за възможността по желание да възстанови регистрацията на моторното превозно средство, така и за узнаването на служебното прекратяване на регистрацията. Уведомяването на собственика на моторно превозно средство за служебно прекратената регистрация не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а е последващо, но има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, защото законът е възложил на административния орган задължението да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство. Прекратяването на регистрацията не настъпва по силата на закона при непредставяне на доказателства за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а се извършва след автоматизирано уведомление от Гаранционния фонд по чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и 2 от КЗ. Собственикът на моторно превозно средство обективно няма как да знае кога точно е била прекратена служебно регистрацията на моторното превозно средство. Знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Обратното би довело до отговорност въз основа на предположение за знание. Едва след момента на узнаването на факта на прекратяването на регистрацията собственикът е длъжен да съобрази поведението си с дерегистрацията на моторното превозно средство и с породените от нея правни последици. Действително собственикът на моторно превозно средство е длъжен да знае, че за моторното превозно средство няма валидна застраховка „Гражданска отговорност“, което води и до служебно прекратяване на регистрацията на моторното превозно средство, и незнанието на закона не е обстоятелство, изключващо административнонаказателната отговорност. Но в случая се

касае за незнание на факт от обективната действителност – за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП. Това незнание се явява резултат от неизпълнено административно задължение по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП за уведомяване на собственика на моторно превозно средство за служебно прекратената регистрация на автомобила, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Не е задължително уведомяването на собственика да е извършено по реда на чл. 143, ал. 10, изр. 1 от ЗДвП, стига да се докаже, че собственикът е узнал за служебно прекратената регистрация на автомобила по друг начин. Необходимо е във всеки конкретен случай да бъдат изследвани и доказани всички елементи от състава на административното нарушение, включително вината, която в административнонаказателния процес не се предполага. Изрично в горния смисъл е Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк.д. № 3/2022 г. на ВКС и ВАС.

Нещо повече, в случая наказаното лице дори не е собственик на лекия автомобил, като съдът намира, че в материалите по АНП, а и в тези изискани служебно от съда, не се съдържат доказателства за осъществен състав на административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, доколкото липсват каквито и да било доказателства за субективната страна на деянието. Фактът, че в АУАН не са изложени възражения по установеното административно нарушение от страна на лицето, не означава, че изложеното в самия акт се приема за безспорно установено. В случая не следва да намери приложение и разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. За да се приеме, че съставеният АУАН има доказателствена сила, следва установените в него факти да се потвърждават от приложените доказателства, докато в случая това не е така. Както в хода на АНП, така и в съдебната фаза на производството няма представени доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената на 19.10.2021 г. регистрация, а още по-малко има доказателства въззивникът, който не е собственик на автомобила, да е узнал това обстоятелство по какъвто и да било начин. В случая е настъпил единствено фактът на прекратена служебно регистрация за процесния автомобил, за което е получено по електронен път уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от КЗ за това, че лекият автомобил не е застрахован, като собственикът на автомобила е бил уведомен за това, видно от цитираното писмо на СДВР, Отдел „Пътна полиция“. След като не се доказва по безспорен и категоричен начин, че въззивникът е уведомен, че служебно е прекратена регистрацията на автомобила, то деянието е несъставомерно от субективна страна. Ето защо, няма как да се приеме, че от субективна страна въззивникът е осъществил състава на нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. На същия няма как да се вмени вина, била тя умишлена или непредпазлива за това, че е осъществил състава на административно нарушение по посочения текст. След като към момента на извършената проверка този автомобил е бил с регистрационни табели и валидни документи, не може да се приеме, че водачът е могъл да знае или да предполага за настъпилата служебна deregистрация. В този смисъл не може

да се изведе еднозначен извод, че същият е извършил деянието виновно по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗАНН. Ето защо, не би могло да се приеме, че вмененото му деяние представлява административно нарушение, в който смисъл е и практиката на Административен съд София-област по сходни казуси – например Решение № 774 от 07.06.2019 г. по ад. № 409/2019 г. (което дори касае случай на прекратена регистрация, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, който текст не предвижда изрично задължение за уведомяване на собственика за служебното прекратяване на регистрацията на МПС).

Именно тази съдебна практика е в унисон с ТР № 1 от 07.06.2016 г. на ОСНК на ВКС, в което макар във връзка със законовата фикция на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и значението ѝ за осъществяване състава на чл. 343в, ал. 2 от НК, е изведено общоважимото правило, че вината в наказателния процес, какъвто е и административно-наказателният процес, се доказва, а не се презумира.

За съставомерността на всяко нарушение следва да са осъществени признаците както от обективна, така и от субективна страна, и липсата на който и да е от тези признаци винаги обуславя извод за несъставомерност на извършеното. Не само, че няма доказателства въззивникът виновно да е управлявал служебно deregистрирано МПС, напротив, събраха се такива, че въззивникът изобщо не е знаел, че автомобилът е бил служебно deregистриран (изрично заявено от свидетеля-полицейски служител).

За пълнота следва да се отбележи, че въззивникът не е санкциониран за това, че управлява МПС, за което няма сключена и действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, което да налага да се изследва фактът дали е знаел или не, че няма сключен такъв договор. Той е санкциониран за това, че е управлявал автомобил с прекратена регистрация. В този смисъл е напр. Решение № 104 от 09.03.2022 г. по к.адм.н.д. № 46/2022 г. на V състав на Административен съд – Враца. Задължения на водача на МПС, свързани със сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, управлението на МПС само при наличието на сключен такъв договор, носенето от водача на документ за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, на контролен талон от знака, издаден от Гаранционния фонд, поставянето на стикер за сключена застраховка и т.н. са отделни нормативно установени задължения и неизпълнението на всяко от тях представлява административно нарушение (чл. 638 от КЗ, чл. 179, ал. 5 и чл. 183, ал. 1, т. 2 от ЗДвП). В случая обаче, водачът е санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, поради което евентуалното извършване на други нарушения е неотнормосимо (така и Решение № 80 от 25.03.2022 г. по к.адм.н.д. № 26/2022 г. на I състав на Административен съд - Стара Загора).

С оглед всичко гореизложено, в конкретния случай АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН, тъй като не е установил по безспорен начин виновно поведение от страна на въззивника и му е наложил наказание, без да е било установено безспорно извършването на нарушението от субективна страна, което обуславя и неправилно приложение на материалния закон. В НП не е посочено и нито едно доказателство, подкрепящо нарушението от субективна страна.

Предвид гореизложеното съдът намира, че НП е незаконосъобразно,

поради което следва да бъде отменено.

По разноските:

От пълномощника на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение, но по делото липсват каквито и да било доказателства както за плащането, така и за договарянето на адвокатско възнаграждение в претендирания размер, поради което искането е неоснователно и разноски не следва да бъдат присъждани на жалбоподателя.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-0353-000416 от 09.02.2022 г., издадено от Началник група в ОДМВР София, РУ Своге, с което на Н. Р. Н., ЕГН *****, с адрес: ***, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от шест месеца.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – София област в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. Жалбата се подава чрез РС Своге.

Съдия при Районен съд – Своге: _____